

Limburgs

PLEKJE

INTERVIEW

Een plek in Limburg met een voor jou bijzonder verhaal.

Ditmaal ging Annette in gesprek met Pauline Janssen over 'haar' Schimmert.

Op een regenachtige dag in september kom ik aan bij het huis van Pauline Janssen in Schimmert. Voordat ik op de bel kan drukken, zwaait de voordeur al open en word ik enthousiast begroet door Pauline en haar hond Lara. We gaan op pad om al wandelend te praten en te genieten van de mooie omgeving rondom Schimmert.

Jeugdherinneringen

Pauline vertelt dat zij geboren en getogen is in Ulestraten. Haar vader was daar fruitteler. Toen ze 2,5 jaar oud was, is haar vader plotseling overleden. Ondanks dit verdriet wat het gezin trof, heeft Pauline warme herinneringen aan haar jeugd. Haar moeder was (en is) een sterke vrouw en het lukte haar goed om in haar eentje voor haar gezin te zorgen. “Als kind had ik altijd wel heel sterk het gevoel van: ik wil het mijn moeder niet moeilijk maken, dus laat ik maar braaf zijn. Maar ik heb hier geen negatieve herinneringen aan”. Haar jeugd was vrolijk en veilig – Pauline benoemt het als onbezorgd. Ze genoot van school, haar vriendinnen, paardrijden en muzieklessen. Opgroeiend in een katholiek gezin gaat Pauline al van jongs af aan graag naar de kerk.

Interesse in theologie

Pauline raakte dan ook op jonge leeftijd geïnteresseerd in theologie en verlangde ernaar om mensen te helpen. Aanvankelijk wilde ze daarom theologie gaan studeren in Nijmegen, maar ze knapte af op de voorlichtingsdag die ze over deze

studie bezocht. Ze vond het maar een vreemde wereld met rare mensen. “Ik was altijd heel blij en vlot, ik wilde dansen en uitgaan, en het was zo’n andere wereld waar ik in terecht zou komen, ik dacht: daar word ik helemaal raar”.

Inzet voor de medemens

Omdat Pauline idealen had om de wereld te verbeteren en mensen te helpen, ging ze de opleiding tot verpleegkundige volgen. Deze HBO-V was een leuke tijd voor haar en ze genoot van de contacten met haar medestudenten. Het plan was om na haar opleiding naar Afrika te gaan en zich daar in te zetten om anderen te helpen. Maar toen ze Roel tegenkwam tijdens haar studie, veranderde dat plan. Vanaf het eerste moment voelden Pauline en Roel zich heel vertrouwd bij elkaar, en ze besloten na korte tijd om te trouwen. Ze vonden werk in Den Haag en hebben daar een tijdje gewoond.

De Montfortaanse Geest

Al snel kwamen er kinderen, en Roel en Pauline besloten dat zij hen liever in Limburg wilden grootbrengen.

Vanuit de Randstad keerden ze terug naar Limburg, waar ze een huis kochten in Schimmert.

Ze kenden het dorp nauwelijks, maar vanaf het eerste moment had Pauline het hier heel goed naar haar zin. Schimmert is een hechte gemeenschap en de paters Montfortanen hadden hier een eigen (klein) seminarie.

De aanwezigheid van het seminarie en de Montfortaanse pastoors hebben de gemeenschap in Schimmert gevormd.

De Montfortaanse geest* is altijd begaan met mensen en staat voor waarden als mildheid, niet oordelen, eenvoud, herderlijkheid, en vooral: niet hoog van de toren blazen.

Echte beleving van de theologie

In augustus 1986 zijn we hier komen wonen. Ik kan me niet herinneren dat ik na die tijd een mis overgeslagen heb.

En altijd kom ik blij bij de mis vandaan. Altijd.

“Vanaf het begin voelde Schimmert als een warm bad, en ik wil hier ook nooit meer weg. Ik ben ontzettend dankbaar dat we in Schimmert zijn gaan wonen en dat de Montfortaanse geest op mijn pad gekomen is. Ik was en bleef altijd al geïnteresseerd in theologie, maar de échte beleving van de theologie is juist hier gekomen”.

Onderwijs

Inmiddels waren er drie dochters en werkte Pauline als wijkverpleegkundige. Het verlangen om theologie te gaan studeren bleef echter altijd aanwezig.

Toen de kinderen nog klein waren, besloot Pauline om de lerarenopleiding Theologie en Levensbeschouwing te gaan volgen aan de Universiteit voor Theologie en Pastoraat in Heerlen.

De keus voor het onderwijs was vooral praktisch: dat was goed te combineren met het jonge gezin. “Ik vond de studie heerlijk en er ging een wereld voor mijn open. Ik was niet gewend om zelf de Bijbel te lezen, maar door mijn studie ging ik dat wel doen”.

Na het afronden van de lerarenopleiding ging Pauline les geven op een middelbare school, en later op de Pabo en de lerarenopleiding. Ze genoot ervan om kennis over te dragen en met studenten te praten over geloof en levensbeschouwing.

We lopen verder over het wandelpad. Inmiddels is er een mager zonnetje doorgebroken. “Kijk, dit is ook heel leuk stukje”, zegt Pauline. Ze wijst mij op een klein beekje waar we langs lopen. Lara plonst enthousiast in de modderige beek. Ik vraag me even af hoe dat straks moet gaan als Lara met een modderige vacht weer thuis komt, maar Pauline lijkt het niet te deren. We staan even stil en genieten van de mooie schepping om ons heen. Dan vervolgen we onze weg en vertelt Pauline verder:

Een moeilijke tijd

Het lesgeven was goed te combineren met de taken thuis. Ondertussen werden de kinderen ouder en begonnen zij hun eigen weg te zoeken. Zoals dat vaak gaat, heeft het gezin zijn ups en downs meegemaakt. Tijdens een moeilijke periode voor het hele gezin, richtte Pauline zich vooral op het welzijn van de kinderen. Tijd en aandacht voor haar eigen emoties en gevoelens gunde ze zichzelf niet. Het was in diezelfde periode dat Pauline een vacature voor teamleider op een middelbare school voorbij zag komen, en dacht dat dit een verstandige keuze zou zijn. Tot haar eigen verbazing werd ze aangenomen voor deze functie. Maar al op de eerste werkdag merkte ze dat deze baan een grote vergissing was en dat het niets voor haar was. En zo zei ze in haar eerste werkweek direct weer haar nieuwe baan op.

Pauline is even stil. Dan vervolgt ze haar verhaal. “Dat was voor mij een hele moeilijke tijd. Thuis liep het niet goed, mijn werk had ik opgezegd en ik kon niet terugkeren naar mijn vorige baan... hoe diep kun je gaan. Maar ik had altijd een

Maar ik had altijd een fundamenteel vertrouwen dat het goed zou komen. Ik ben nooit helemaal volslagen in paniek geraakt. God was bij mij, ook in deze diepe, diepe ellende, en ik wist dat ik hier samen met Hem doorheen zou komen. Er is een fundament onder mijn leven waar ik niet doorheen kan zakken”.

Pauline is ontzettend dankbaar voor haar geloof. Dat is ten diepste wat haar gaande houdt, wat haar troost, wat haar blij maakt en maakt dat ze niet bang is voor wat er ooit misschien nog eens komen gaat.

Oud verlangen

Langzamerhand ging het thuis beter en krabbelde Pauline weer op. Het verlangen om met pastoraat bezig te zijn kwam in die tijd weer terug. Een oud verlangen, waardoor ze als 17-jarige aanvankelijk dacht dat ze theologie wilde gaan studeren.. Zo is ze uiteindelijk toch nog religiewetenschappen in Nijmegen gaan studeren en daarna is ze gaan werken als geestelijk verzorger bij Envida in een woonzorgcentrum. Ze heeft hier enorm van genoten.

“Ik heb een rare weg afgelegd: van verpleegkunde en onderwijs, naar geestelijk verzorger. De rode draad hierbij is zingeving, zorg en passie voor mensen”.

Thuis

Inmiddels lopen we op een pad waarop we zowel de watertoren als de kerk van Schimmert zien. Pauline houdt hier halt. “Kijk, dit is een beetje het plekje wat ik je wilde laten zien.

De watertoren en de kerk zijn de *landmarks* van Schimmert.

De watertoren staat voor Schimmert, de plek waar ik nooit meer weg wil.

De kerk staat voor de Montfortaanse geest en de gemeenschapszin die voor mij belangrijk zijn. Hier ben ik thuis”

*De Montfortaanse Geest wijst op de spiritualiteit van de Paters Montfortanen (een congregatie gesticht door Louis-Marie Grignon de Montfort). Deze spiritualiteit wordt gekenmerkt door met grote eerbied en liefde om te gaan met de kruisen in eigen leven. Kruisen die je -wanneer je je ogen en hart opent en solidair met anderen wordt-vanzelf tegenkomt.